

Miquel Àngel Martín i el càrrec que sempre havia somiat

Dill, 9/05/2022 per Catalunya Religió

(Jordi Pérez -CR) La notícia arribava de nit. Les males notícies acostumen a arribar així. Amb la foscor, de forma sorprenent, de patac... i llavors el cor s'encongeix. "Em sap greu escriure't en aquestes hores, però ens acaben de comunicar que [ens ha deixat](#) en **Miquel Àngel Martín**", deia el breu whatsapp que s'il·luminava en el mòbil. I tot seguit et comences a fer preguntes sense resposta. Què? Com? Quan? On? Per què?

Les preguntes que ell mateix, com a bon periodista, s'hauria plantejat davant d'un fet sense sentit, o té sentit la vida mateixa? Hi ha explicació perquè en Miquel Àngel hagi deixat d'estar entre nosaltres amb un obrir i tancar d'ulls? Només hi ha buidor i dolor, la que ens deixa l'absència d'algú que ens és proper, apreciat, estimat... I ell ho era entre molta gent. Només cal veure les reaccions que ha tingut el luctuós fet. Aquest dilluns al tanatori o, previsiblement, aquest dimarts en el seu [funeral a la parròquia de Sant Ignasi](#).

Lleida s'ha despertat trista, malgrat estar de Festa Major. I encara s'ha anat entristit més, perquè més gent se n'ha fet ressò. Les veus s'han deixat sentir allà on ha deixat empremta. Totes coincideixen en els mateixos adjectius i totes han assenyalat els seus valors humans i professionals.

En podria afegir més. Per raons de feina, vam compartir episodis que ara desperten emmandrits en algun racó de la memòria. Records entranyables que dibuixen el seu perfil, però que només serveixen per reblar el mateix clau. Van ser set anys de treballar plegats, que van iniciar-se el dia que va treure el cap a la porta del despatx del diari La Mañana per deixar el currículum. Un tímid i novell llicenciat en periodisme que va anar formant-se amb el temps i la feina, fins a convertir-se en un professional de la informació prestigiats i desitjats per la competència, com va succeir anys després.

Uns camins que se separaven, però que es tornarien a trobar quan li vaig passar el testimoni de la Delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida. Malgrat els anys d'amistat, que et fan creure que coneixes a bastament les persones, aquell dia vaig descobrir qui era el Miquel Àngel.

Se'm feia difícil entendre que, un professional ben posicionat en el sector i amb un estatus social garantit, renunciés als privilegis del mateix per dedicar temps i esforços a un projecte on el reconeixement públic i pecuniari se surten dels clàssics paràmetres que mou la societat actual. I li vaig preguntar les raons. "És el càrrec que sempre he somiat", em va respondre.

Llavors vaig conèixer de debò qui era el Miquel Àngel i per què havia escollit l'ofici més bell del món. El pas pels mitjans de comunicació de la ciutat només havien estat l'aprenentatge per un objectiu final: posar els seus coneixements al servei de l'Església. El periodisme i la comunicació com a eines evangelitzadores, com ell explicaria en prendre possessió del càrrec. Un servei i una obligació que el Miquel Àngel es va imposar des que va prendre el compromís pastoral de ben jove. I a fe de Déu que va fer una bona feina.

Jordi Pérez Ansótegui

Ex director de La Mañana i ex delegat dels Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida